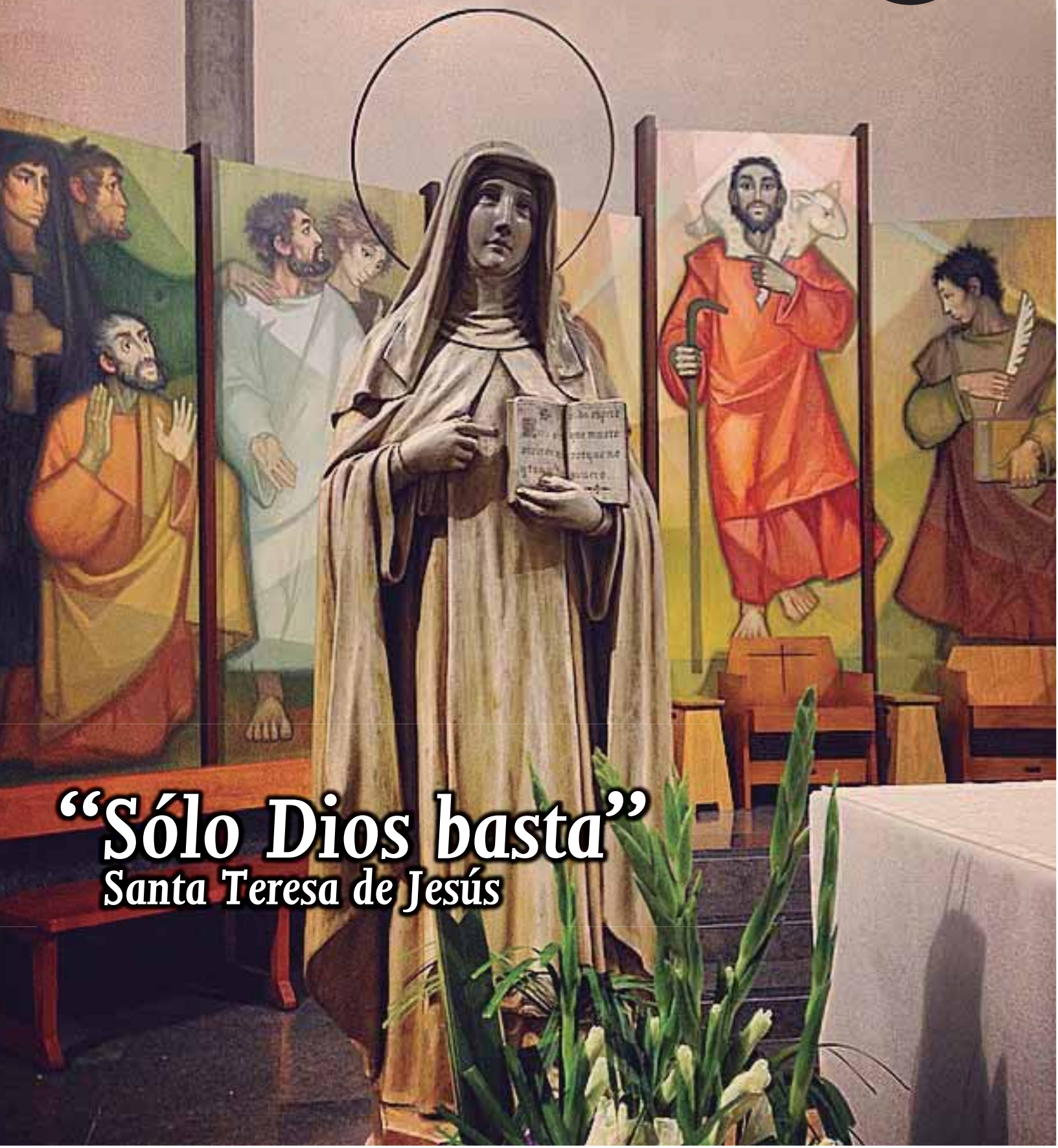

Any XXXI · març 2015

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº
105

“Sólo Dios basta”
Santa Teresa de Jesús

Santa Teresa i Sant Josep

contingut

- 2 Editorial
- 3 Escola de vida
- 4 Crònica i agenda
- 6 Trobada d'inici de curs
- 7 Inauguració del curso
- 8 Ordenacions a Barcelona
- 11 Ordenació a Sant Feliu
- 12 Noves incorporacions
- 14 Conferència
- 15 Seminari Menor
- 17 Cinefòrum
- 18 Llibrefòrum
- 19 Recés a Tiana
- 20 Sortida a Poblet
- 21 Curs sobre afectivitat
- 22 Exercicis espirituals

portalobert

Març 2015

Director: Mn. Miquel Ramón
Redacció i Edició: Pep Roca, Vicenç Martí i Àngel Acedo
Fotografia: Àngel Acedo

Edita:
 Seminari Conciliar de Barcelona
 Diputació 231 - 08007 BARCELONA
 Tel. 93 454 16 00
 Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
 seminari@seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
 David Molins - damoka
 damokastudio@gmail.com

Impressió:
 Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86
 www.seminaribarcelona.net

Santa Teresa d'Àvila, de la qual n'estem celebrant el Vè Centenari del naixement, era una gran devota de Sant Josep, el patró de l'Església, de la bona mort, dels fusters i del seminari, entre altres tasques que se li han encomanat. Tots dos sants van portar sempre al cap una pregunta: "Señor, ¿qué mandáis hacer de mí?", en la formulació original de la Santa Andariega d'Àvila. I en tot moment van mirar de descobrir quina era la resposta i, fins enmig de dubtes, van respondre afirmativament a aquest requeriment.

Aquest curs, onze nois han fet el mateix que Santa Teresa d'Àvila i Sant Josep: respondre afirmativament a la proposta que Jesús els feia quan es plantejaven la pregunta: "Señor, ¿qué mandáis hacer de mí?" Una proposta que, en el seu cas, consistia a seguir-lo com a pastors a imatge del Bon Pastor, que dona la vida per les ovelles. La seva generositat omple d'esperança la nostra Església diocesana, que confia en el seu futur ministeri al servei del Poble de Déu i de tot el món.

I, a la meitat del curs, un tràgic esdeveniment ha marcat la marxa de la vida al seminari: l'últim dels seminaristes que havien entrat, en Marcos Pou, que s'hi havia incorporat el dia de la Mare de Déu de Lourdes, moria d'accident de moto deu

dies justos després d'haver iniciat la seva preparació concreta per esdevenir sacerdot. El sotrac per a la família ha estat enorme, i per als membres del seminari també. Però, enmig de la comprensible tristor, hi brilla l'esperança certa del Senyor que sap treure bé fins i tot del mal més gran. No sabem quin ni com serà, però creiem de debò que Déu ens hi ajudarà a treure'l, aquest bé. Veure l'exemple de resposta afirmativa del Marcos al que li proposava el Senyor quan li preguntava: "Señor, ¿qué mandáis hacer de mí?" i veure com això ho havien còpsat tants joves com hi havia a la missa al seminari i a l'enterrament a la parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova, ens fan mantenir ben ferma la certesa d'aquesta esperança.

Encomanem a Sant Josep, patró del Seminari, i a Santa Teresa d'Àvila, gran devota de Sant Josep, la tasca del seminari, i els demanem també que intercedeixin perquè segueixin essent molts els qui responguin afirmativament a la crida de Jesucrist a esdevenir pastors amb olor d'ovella.

Mn. Josep M. Turull
 RECTOR

Segueix-nos de més a prop al Facebook, on hi trobaràs totes les activitats que fem d'una manera més immediata. Ens hi trobaràs posant "Seminari Conciliar de Barcelona".

SI VOLEU COL-LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT 2100-1047-91-0200096265

Escola de vida. ENSENYAMENT D'ALEGRIA I AMISTAT

Vè centenari del naixement de Sta. Teresa d'Àvila

El passat 15 d'octubre es va inaugurar a Àvila l'any jubilar, concedit pel Papa, amb motiu del V centenari de Sta. Teresa de Jesús (Àvila 28 març 1515), que s'allarga fins a 15 d'octubre de 2015. S'han programat moltes iniciatives, congressos, conferències, col·loquis, pelegrinatges, trobades, etc. De moment el papa Francesc ha volgut fer-se present a través d'un missatge enviat al bisbe d'Àvila, Mons. Jesús García, on dóna gràcies a Déu pel do *d'aquesta gran dona* i anima a tothom a *conèixer els seus llibres i aprendre què pot ensenyar-nos avui*.

La celebració d'aquesta efemèride és una extraordinària oportunitat per acostar-nos a la santa mística castellana, *dona excepcional* com l'anomenà Pau VI en 1979 en la proclamació com a Doctora de l'Església. Aquesta religiosa plena de vitalitat és alhora, penitent i senzilla, reformadora i fundadora, escriptora genial i fecunda i mestra que irradia, amb la seva dinàmica, espiritualitat. Teresa representa, per a l'Església del segle XVI i per al bagatge cultural de la humanitat, una figura

senyera. La qualitat de les seves obres, la finesa d'estil i, especialment, el singular testimoni espiritual, àdhuc la simpatia de dona de poderosa intel·ligència, exquisida sensibilitat i realisme, són estímuls de joia i consol també en el segle XXI. A l'escola de la santa, escriu el papa Francesc, *aprenem a ser*

pelegrins. Teresa és rierol que mena a la font i esplendor que mena a la llum quan contempla la humanitat de Crist gloriós, llum i saviesa (*Llibre de la Vida* 26,5; *Camí de Perfecció* 21,4 i 22,6). A una ciutat coneguda per la seva famosa muralla, les torres i els convents, s'escau un complex arquitectònic i ho elabora, és el *Castell interior i lluminós* que és l'ànima del just (*Castell* I 1,3). Una imatge de la ciutat de Déu amb les seves portes i muralla il·luminada per la llum de l'Anyell (Ap. 21). La característica de l'espiritualitat teresiana és fonamentar-la en la seva experiència personal de Déu misericordiós, revelat en la humanitat de Crist i accessible en els sagraments i en la pregària entesa com a diàleg d'amistat (*Vida* 8,5),

i en què no calen moltes coses, que generen insatisfacció, sinó *desasimiento* de tot per emprendre el camí interior amb voluntat i sacrifici per arribar a la plenitud i revertir en bé dels altres. És una mística encarnada. Teresa encarna l'Evangelí. El missatge del papa Francesc, esmentat abans, assenyalava quatre camins que podem aprendre de Santa Teresa: l'alegria, la pregària, la fraternitat i els temps propis. L'alegria que és la santedat; la pregària que és tracte d'amistat amb qui sabem que ens estima, s'ha fet germà i ens agermana; i als temps rigorosos, és a dir, sempre, són necessaris amics forts de Déu. El papa conclou així: *la resposta providencial de Teresa és fundar petites comunitats... vivint senzillament i sostenint tota l'Església amb una vida de pregària... estimant-se molt els uns als altres... desprendre's de tot... amb veritable humilitat*.

La celebració del V centenari del naixement de Santa Teresa ens obre a les dimensions fonamentals de la vida cristiana i apostòlica de l'Església. A més de perquè és una figura molt atractiva, polièdrica, des del punt de vista antropològic, psicològic i literari. La seva vàlua és la seva autenticitat i profunditat. La veritat amb la que se submergeix en el misteri de l'esperit humà i la simplicitat amb la que exposa les seves troballes la fan impactant i atractiva.

Mn. Joan Rodríguez
DIRECTOR ESPIRITUAL

SETEMBRE

Del 8 al 10 vam tenir la trobada d'inici de curs al Seminari i a Tartera, (La Cerdanya).

El **dia 15** vam començar les classes a la Facultat de Filosofia i a la Facultat de Teologia.

El **dia 17** Mn. Iurii Stasiuk va presidir la seva primera missa al Seminari.

El **dia 28** van ser ordenats preveres Mn. Santiago Cuquerella i Mn. Patrick Stref.

El **dia 29** vam tenir la inauguració oficial del curs al Seminari amb el Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona i amb el Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

OCTUBRE

El **dia 1** vam assistir a la conferència "Cristianisme al pròxim orient" del P. Manuel Nin, que tingué lloc a l'auditori de Blanquerna.

Celebració de l'Eucaristia a la casa de la Sagrada Família d'Urgell

Seminaristes al claustre

El **dia 2** vam tenir la inauguració oficial del curs a les Facultats.

El **dia 6** Mn. Santiago Cuquerella va presidir la seva primera missa al Seminari.

El **dia 8** tingué lloc la primera missa de Mn. Patrick Stref al Seminari.

El **dia 11** tinguérem recés a Pallejà.

NOVEMBRE

El **dia 3** celebràrem la missa pels difunts vinculats al Seminari.

Del 4 al 6 els seminaristes de Propedèutic anaren a Poblet i a altres llocs emblemàtics de la ruta del cister.

El **dia 8** tinguérem recés a Tiana.

El **dia 23** assistirem a l'ordenació presbiteral de Mn. Sergi Sicília a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat.

DESEMBRE

El **dia 3** vam tenir una trobada amb el Sr. Cardenal de Barcelona i els rectors de les parròquies on hi ha seminarista.

El **dia 4** vam tenir una trobada amb el Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat i els rectors de les parròquies on hi ha seminarista.

Plàtica espiritual a Sant Josep Oriol

El **dia 5** Mn. Sergi Sicília va celebrar la seva primera missa al Seminari.

El **dia 7** participàrem a la Vetlla de la Immaculada a la basílica de la Mercè.

El **dia 11** tinguérem al Seminari la celebració comunitària de la penitència.

El **dia 13** tinguérem recés a Rubí.

El **dia 15** vam assistir a la versió participativa del Messies de Häendel, al Palau de la Música.

El **dia 18** vam tenir la celebració nadalenca al Seminari amb els bisbes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat.

Dia 29: Convivència-recés a Montserrat, predicat pel P. Joan Maria Mayol.

GENER

El **dia 7** vam reprendre les classes a les Facultats.

El **dia 14** ens va presidir l'Eucaristia Don Aurelio García, rector del Seminari de Valladolid. Tot seguit va compartir amb nosaltres el sopar i la sobretaula.

Dels dies 19 al 30 vam tenir el període d'exàmens a les Facultats.

FEBRER

El **dies 1 al 7** vam tenir els Exercicis Espirituals al Santuari del Miracle, predicats pel P. Xavier Rodríguez, sj.

Els **dies 13 i 14** alguns seminaristes, juntament amb altres seminaristes del Seminari de Terrassa i del Seminari Major Interdiocesà, participaren en un taller sobre afectivitat i sexualitat, impartit per la Fundación Solidaridad Humana.

El **dia 18** vam iniciar la Quaresma amb unes paraules del Sr. Rector i la celebració del Dimecres de Cendra.

El **dia 25** ens van visitar dos missioners de l'IEME (Instituto Español de Misiones Extrajeras).

MARÇ

El **dia 2** vam celebrar l'admissió als ordes d'en Marc Labori i en Melcior Trèmols. La celebració va ser presidida pel Sr. Cardenal.

Els **dies del 2 al 5** els seminaris-

De visita a la Seu d'Urgell

Inici del curs al Seminari

tes del curs de Propedèutic van visitar Montserrat i Manresa.

El **dia 7** vam tenir un recés predicat pel Sr. Bisbe Agustí Cortés a Rubí.

El **dia 8** vam tenir una trobada amb els familiars dels seminaristes.

Agenda

MARÇ

Dia 19: Solemnitat de Sant Josep. Dia de les Facultats i trobada dels seminaristes de Barcelona, Terrassa i del Seminari Major Interdiocesà.

Dia 21: Vetlla de pregària per les vocacions al Seminari de Barcelona, a les 20h.

Dia 22: Ordenacions diaconals a la Sagrada Família, a les 17h.

Dia 31: Missa Crismal a Barcelona.

ABRIL

Dia 1: Missa Crismal a Sant Feliu de Llobregat.

INFORMACIONS

El passat dissabte 21 de febrer va morir el seminarista de Barcelona **Marcos Pou**. Feia quinze dies que havia acabat la carrera de Física i havia entrat al Seminari. Demanem a tots els lectors una pregària per ell i per la seva família.

Amb motiu del Dia del Seminari, inaugurarem una nova pàgina web, que podeu consultar en la següent adreça: www.seminaribarcelona.net

Trobada d'inici de curs a la Cerdanya

Els seminaristes majors de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat vàrem tenir una trobada per començar el curs 2014-15. Va ser a Tartera (Cerdanya) els dies 8, 9 i 10 de setembre i va servir per a compartir les experiències de l'estiu, fer un dia de recés, predicat per Mn. Cinto Busquet (doctor en teologia fonamental, nomenat director espiritual del Seminari Major de la Seu d'Urgell) i poder gaudir, l'últim dia, d'una visita a la Seu d'Urgell.

Dilluns 8, a les 10 del matí, vàrem tenir la benvinguda al Seminari Conciliar amb tot el grup, juntament amb els formadors i el rector del seminari. Per començar, vam recitar la pregària de Santa Teresa de Jesús: *"Nada te Turbe"*. Tot seguit, el rector del seminari, Mn. Josep Maria Turull, va introduir el nou curs, comentant les novetats de l'estiu i les que havien de tenir lloc durant dit curs. Després de la trobada inicial, els seminaristes ens vam dividir per residències amb els respectius formadors de Sant Josep Oriol i Sant Josep de la Muntanya, per mantenir una xerrada amb els integrants de cada residència. A migdia ens vam trobar tots plegats per resar l'hora sexta i seguidament per dinar.

Recés amb Mn. Cinto Busquet

Foto de grup

Cap a mitja tarda, vàrem marxar amb cotxes cap a Tartera, on ens vam instal·lar. Després de sopar vàrem tenir una estona de convivència amb tots per comentar, molt breument, l'experiència de l'estiu que cadascú havia tingut i compartir-ho amb els presents.

El dia següent vàrem tenir el recés amb Mn. Cinto Busquet. Va haver-hi una primera meditació al matí i un temps per a la reflexió i la pregària personal. Al migdia vam celebrar l'Eucaristia i seguidament vam dinar. A la tarda va haver-hi la segona meditació i també un temps per a la reflexió i la pregària personal amb l'exposició del Santíssim. El tema del recés, al matí, va ser sobre ser deixebles i

amics del Crist, germans i servidors de tots. A la tarda es va tocar més el tema del sacerdot i la crida que hem rebut per a ser-ho, posant exemples com ara el Rector d'Ars, que amb paraules seves va

dir: *"el sacerdoti és el cor de Jesús"*. Després de sopar vam resar tots junts el rosari i, per finalitzar la jornada, vam resar les completes.

El darrer dia vam fer una visita a la Seu d'Urgell, on vàrem visitar els diferents edificis emblemàtics de la ciutat com és el Palau Episcopal, la Catedral i el Seminari Major. Vàrem celebrar l'Eucaristia a la casa Mare de les religioses de la congregació de la Sagrada Família d'Urgell; abans però, vàrem fer una breu pregària a la capella de la Beata Anna Maria Janer on hi descansaven les seves despulles. Vàrem dinar al menjador del mateix centre i seguidament, abans de tornar cap a Barcelona, un breu passeig pel Parc del Segre va posar punt i final a aquesta primera trobada del curs com a primer contacte abans de començar oficialment el nou curs, amb força i il·lusió!

Jordi Mondragón Bricullé
3R DE TEOLOGIA

Inauguración del curso 2014-2015

en las Facultades de Filosofía y Teología

Este año el inicio oficial del curso académico coincidió con la memoria de los Santos Ángeles de la Guarda; los custodios, injustamente olvidados por la mayoría, tuvieron que esforzarse delicadamente para que todo se mantuviese en su lugar y orden, ya que por medidas protocolarias todos hicieron gala de sus mejores vestiduras.

El acto se inició con la Santa Misa en la capilla mayor del Seminario Conciliar de Barcelona, fue presidida por el Sr. Cardenal Zenon Grocholewski (Prefecto de la Congregación para la Educación Católica); concelebraron junto a él el Sr. Cardenal-Arzobispo de Barcelona, Lluís Martínez Sistach y los Sres. Obispos de las diócesis catalanas.

La homilía giró en torno a la fuerza del Espíritu Santo. Quiso resaltar la importancia que tuvo la tercera persona de la Santísima Trinidad en la actuación de aquellos pescadores que habían sido elegidos para llevar la Buena Nueva a todas las naciones. Quedaba claro que el motor que los empujaba a realizar una empresa de tal calibre sólo podía ser alimentado por una fuerza inefable que claramente no procedía de ellos, sino de Aquél que les insufló su Espíritu el día de Pentecostés.

Por otro lado, nos recordó la entrega heroica de San Maximiliano María Kolbe, ofm, el cual, sólo pudo llevar a cabo su apostolado mariano y su entrega martirial al ser impulsado por esa arcana fuerza que le llevaría a la plenitud de su existencia: la santidad.

Una vez finalizada la Eucaristía se inició el acto académico en el Aula Magna del Seminario. Tras las pertinentes presentaciones y la memoria del curso 2013-2014, se llevó a cabo la lección inaugural: “La reforma litúrgica del Concilio Vaticano II en las diócesis catalanas”, a cargo del Dr. Xavier Parés i Saltor (profesor de la FTC y del ISLB). Se centró en la constitución dogmática *Sacrosanctum Concilium*, destacando su acogida, implantación, aceptación, rechazo, crítica, etc., por parte de la Iglesia en tierras catalanas.

La sesión finalizó con unas palabras del Sr. Cardenal Grocholewski, que quiso resaltar la importancia de tres valores supremos: la verdad, el bien y la belleza. Dejó claro que la verdad está unida a la razón y que depende de la libertad; y que el bien de la persona pasa por estar en la verdad y realizar

la verdad. La distinción entre el bien y el mal no puede ser subjetiva, sino que es objetiva; si la verdad no está presente, el bien se convierte en sentimentalismo, fideísmo, etc. Por tanto, el bien necesita de la verdad. Además, resaltó que la belleza unida a la verdad lleva la auténtica alegría al corazón del hombre. Prosiguió hablando de la belleza de la Creación, del Arte, y de la Belleza de Cristo, el cual, es siempre “*Hermoso*” en todo aquello que vivió y realizó.

Por último, se firmó el decreto que hacía realidad el proyecto de la nueva facultad Antoni Gaudí de Historia de la Iglesia, Arqueología y Artes Cristianas (FHEAG), declarando que “*la Iglesia le ha querido dar ese bellísimo don*”.

Javier Ojeda
2N FILOSOFIA

Ordenacions Sacerdotals a Barcelona

Cada vegada que començo a recordar el procés de la meva vocació, no arribo a trobar el moment concret del seu començament. Des del moment més llunyà que la meva memòria pot recordar, no tinc present haver estat ni un moment sense Déu. En els primers anys de la meva vida, la meva àvia ja m'ensenyava les pregàries fent-me repetir les seves paraules. També amb l'àvia i els pares anava a les misses i quan estava en l'Església sabia que allà, darrera de l'iconòstasi hi havia una cosa molt gran, allunyada però alhora molt propera. Gràcies a l'exemple dels familiars des de infància jo vaig tenir una bona

educació cristiana, i penso que ja en aquell moment vaig sentir la crida a ser sacerdot. És cert que al llarg dels anys aquesta vocació ha tingut diferent intensitat.

Quan tenia 15 anys vaig començar a estudiar en l'Escola dels Cantors Eclesiàstics on, mentre aprenia els principis de la música, també tenia classes d'algunes matèries de teologia, i a més vivia amb un estil comunitari, on la pregària hi tenia un lloc important durant tot el dia. Penso que allà vaig rebre una bona preparació per al seminari. I també durant aquests estudis vaig sentir amb més intensitat el desig de dedicar la meva vida a servir Déu en el proïsme.

L'any 2003 vaig entrar en el seminari de Ternòpil, a l'oest d'Ucraïna. Gràcies a l'exemple dels formadors, veia que hi havia dues coses molt importants en la vida d'un prevere: els estudis i la pregària. Moltes vegades durant la pregària demanava a Déu que m'ajudés a escollir com podia servir millor, en quin

estat i en quin camí. I l'any 2009 vaig rebre la resposta. Va ser quan va venir el bisbe visitador dels ucraïnesos espanyols i italians al nostre seminari, i va demanar als seminaristes si volien anar a atendre els emigrants ucraïnesos. En aquell moment es necessitava algú a Barcelona. Després d'un temps de reflexió, l'any 2010 li vaig dir al bisbe que jo em podia dedicar a aquest servei. I ja aquell mateix setembre vaig ser molt ben acollit pel Cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i per Mn. Josep Maria Turull, com a seminarista en el Seminari Conciliar de Barcelona. Després de quatre anys de formació i d'estudis a Barcelona, vaig ser ordenat de prevere el 28 d'agost de 2014 en el santuari de la Mare de Déu de Zarvanytsya. En aquest moment estic al servei dels ucraïnesos greco-catòlics i també dels fidels de ritu llatí de l'Arxidiòcesi de Barcelona.

Mn. Iurii Stasiuk
VICARI DE LA PARRÒQUIA
DE SANTA MÒNICA,
SANT JOSEP I
SANT JOSAFAT

Ordenacions

Ordenacions Sacerdotals a Barcelona

Mn. Patrick Stref y Mn. Santiago Cuquerella son ordenados sacerdotes en la Sagrada Familia.

Testimonio de Mn. Patrick Stref.

El 28, de septiembre, después de haber meditado largamente delante del sagrario rezando el oficio de lectura y los laudes, un versículo del oficio de lectura de este día, la carta a los filipenses del apóstol de los gentiles, sigue estando grabado en mi memoria: *«Estoy seguro de que Dios, que comenzó a hacer en vosotros su buena obra, la irá llevando a buen fin mientras llega el día en que Jesucristo regrese»* (Flp 1,6).

Abandono este hogar de paz para sumergirme en el ruido y el ajetreo de las pocas horas que me quedan como diácono, deseando no olvidar nunca el

tercero de los servicios del diácono: el servicio de la caridad.

Me encuentro con mi familia, una prima del gran ducado de Luxemburgo, que no conocía, ha venido especialmente para la ocasión. También me encuentro con los amigos de Barcelona, de Toulouse y de París que me han hecho el honor de participar en esta jornada tan importante para mí.

Una hora antes de la ceremonia, entro dentro de la basílica, muchas rostros conocidos, en particular aquellos a los cuales puedo poner un nombre, los de mi antigua parroquia y aquellos a los cuales tengo todavía

dificultad en poner un nombre: los feligreses de mi nueva parroquia de Crist Rei. Reconozco en particular la sonrisa, que me calienta el corazón, de Hna. Carme Meneses, que a pesar de su enfermedad y sus sufrimientos, ha querido asociar sus oraciones a las nuestras en este día.

El canto de entrada entonado por las tres corales de la parroquia de la Sagrada Familia (la Escolania de la Sagrada Familia, el Cor Jove y la Canticela) me tranquiliza, la apuesta de

La imposició de mans

hacerlos cantar conjuntamente es acertada, la ceremonia será bonita. Guardaré en memoria la emoción de mi antiguo rector, Mn Lluís Bonet, en el momento del abrazo de paz.

Todos estos años de estudios, de dudas, de oraciones y de trabajo pastoral de preparación para el ministerio sacerdotal han dado este resultado. Sacerdote, como me ha sugerido mi director espiritual: «Ahora tienes que ser santo» que Nuestra Señora de Lourdes que me ha conducido al seminario de Barcelona y el Espíritu Santo me ayude a ser digno servidor de la Iglesia, cuerpo místico de Cristo.

Patrick Stref
SACERDOTE

Els dos ordenats amb el Sr. Cardenal

Mn. Santi Cuquerella és ordenat prevère a la Sagrada Família

El pasado 28 de septiembre de 2014 fui ordenado sacerdote de la Iglesia en Barcelona, en la basílica de la Sagrada Família. En ese momento pensé lo que supongo que piensan todos los sacerdotes cuando son ordenados ¿Por qué yo? ¿Qué ha visto Dios en mí? Y sabes la respuesta: es sólo por amor; Él nos da el inmenso don de ponerse en nuestras manos, de hacerse presente en el mundo a través del ministerio y lo hace independientemente de nuestra indignidad o de nuestros pecados, sólo porque te quiere y te elige. Ante esto muchos te preguntan ¿qué sentiste en la ordenación? Únicamente puedo responder que en ese momento estaba muy nervioso, me emocioné y sólo hice que dar gracias a Dios.

Una vez ordenado miras atrás y te vienen a la cabeza el recuerdo de los años pasados en el seminario, las clases en la facultad, la familia, la parroquia... y te das cuenta que el Señor ha ido bendiciendo cada momento, reconduciéndote cada vez que te desviabas del camino. En el seminario pasé momentos de mucha alegría, donde pude reír muchísimo y también evidentemente momentos malos o difíciles, pero en suma la etapa de seminario ha sido de gran crecimiento. Siempre había alguien que te ayudaba, ya sea un formador o un compañero, la parroquia o la familia. Cuando estás en el día a día no lo ves, te despistas con otras cosas, pero sin que te des cuenta Dios va transformándote por dentro, te va cambiando, poco a poco, los miedos cada vez son menores, lo que creías que no podía ser resulta que va siendo y la

El moment de la prostració

confianza y el amor van creciendo.

Puedo decir que estos años de formación han sido los mejores años de mi vida, no por mérito propio sino porque el seminario ha sido como una familia donde Dios siempre estaba en el centro y por eso había mucha alegría. De una u otra manera Dios se hacía presente en la oración, en el sagrario, o a través de todas esas personas por las que Él iba actuando: compañeros, sacerdotes, formadores, familia. Por eso te das cuenta cuando miras, en conjunto, los años pasados que Dios siempre ha estado allí, velando, que todo es gracia de Dios. Todo forma parte de un plan y lo único que hay que hacer, si quieres ser feliz, es dejarse llevar por él.

Desde hace cinco meses soy sacerdote, estoy de vicario en la parroquia de San Pio X en el barrio del Congreso Eucarístico, barrio que no conocía de nada y del que cada día estoy más enamorado. La gente de la parroquia me ha recibido tan bien que a veces me pregunto ¿sabrán algo de mí que yo no sepa?

¿Cómo han sido estos cinco meses? Pues muy divertidos: me han sucedido cantidad de anécdotas, he aprendido muchísimo y he podido presenciar como Dios obraba muchos pequeños milagros ya sean de confesión, de rehacer la vida, de acercarse a Dios. No hago nada que no haga cualquier otro sacerdote: celebrar la misa, catequesis, atender espiritualmente, llevar la comunión a enfermos, bautizar, casar, confesar... ¡es un no parar! Pero que contento estoy es difícil de explicar. En tan poco tiempo y ya he sido espectador privilegiado de como Dios se abre camino. Cierto que tienes muchas cosas en la cabeza proyectos, apostolados que a veces te pueden quitar un poco el sueño; sin embargo, puedo decir que desde que soy sacerdote soy más feliz.

Mn. Santi Cuquerella
VICARI PARRÒQUIA
DE SANT PIUS XÈ
DE BARCELONA

Ordenacions

Ordenació a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat

Mn. Sergi Sicília és ordenat prevere en el desè aniversari de la creació de la diòcesi

La Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat va omplir-se gairebé a vessar per acollir tots els qui anàrem a acompanyar Mossèn Sergi Sicília Sansi per tal d' ésser ordenat de prevere de mans del sr. Bisbe de la diòcesi, Mons. Agustí Cortés Soriano. Érem molts els familiars, amics i companys que assistírem a viure de prop aquest gran esdeveniment per a la diòcesi. Cal remarcar que aquest any ha estat el desè des que es va crear la diòcesi de Sant Feliu, nascuda de la de Barcelona l'any 2004, i si bé han estat ordenats alguns preveres i diaques per aquesta diòcesi, no ha estat quelcom molt freqüent. Gràcies a Déu enguany hem pogut assistir a dues d'aquestes ordenacions: la de Mossèn Sandor Benarik al març i la de Mossèn Sergi aquest 23 de novembre, festa de Crist Rei.

Juntament amb el Sr. Bisbe van concelebrar gairebé una cinquantena de preveres i hi van assistir una desena de diaques; l'esdeveniment valia la pena. Poguèrem veure una litúrgia acurada, bonica i precisa portada a terme pel mestre de cerimònies, Mossèn Xavier Aymerich, rector de Molins de Rei i delegat de litúrgia del bisbat. També es va poder comptar amb l'ajuda d'uns quants nens que normalment fan d'escolans a la Catedral de Sant Llorenç i els quals van demostrar amb la seva presència i col·laboració la gran estima que tenen per en Sergi. Els fidels pertanyents a la parròquia de Sant Llorenç i a l'altra església de Sant Joan Baptista igualment acompanyaren en Sergi amb gran participació. Per altra part, el nou ordenat es mostrà en tot moment serè i amb un rostre alegre al mateix temps, tot i que alguns observàrem que tal vegada s'havia apimat massa; sens dubte deu ser perquè l'hi pogués entrar la casulla, i es va preparar a consciència. Tindrà temps per tornar agafar alguns "quilets". Bromes a part, la cerimònia va ésser molt emotiva i viscuda amb gran alegria per part de tots. El

L'ordenat amb el Sr. Bisbe

rector de la catedral, Mossèn Francesc Tirado i Mossèn Joan Juvanteny van revestir-lo amb la casulla, ja que ambdós son sacerdots molt estimats pel nou prevere i que l'han recolzat força en tot el seu procés. Donem gràcies a Déu pel do del sacerdoci i dels sacerdots.

Finalment alguns assistiren al refrigeri que Mossèn Sergi oferí en l'anomenat col·legi dels "padres" de Sant Pere in Vincula, però degut a l'hora que era, molts haguérem de marxar aviat. De nou donem gràcies pel nou sacerdot i esperem que darrere d'ell, en vinguin, per gràcia de Déu, molts altres.

Mario Pardo Hernansanz
4T DE TEOLOGIA

Noves incorporacions

Em dic **Adilson Tolentino**. Vaig néixer al Brasil el 1980. L'any 2005 vaig venir a Barcelona per continuar uns estudis en psicologia clínica. Col·laborant a la Basílica de la Concepció se'm va desvetllar la vocació. Des del fons del meu cor vaig respondre que ja no podia defugir més aquesta crida de Déu i per això he entrat al Seminari.

Sóc el **Pau Manent**, tinc 24 anys i vaig néixer a Barcelona. Vaig estudiar enginyeria aeronàutica i des de fa vuit anys col·laboro a la parròquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa. Després de diverses experiències de fe, de pietat popular i també de missió evangelitzadora, penso que el Senyor m'ha cridat a servir-lo en el presbiterat diocesà, i per aquest motiu he entrat al Seminari.

Em dic **Agustí Vives**, tinc 30 anys i aquest és el meu primer any en el seminari. Abans d'entrar-hi vaig estudiar enginyeria electrònica i vaig estar treballant com a enginyer. Després d'estar uns anys apartat de la fe, gràcies a un viatge a Calcuta, on vaig poder col·laborar amb les Missioneres de la Caritat, vaig

reprendre el camí que havia abandonat i, al fer-ho, em va sorgir la inquietud de si Déu m'estava cridant per quelcom més i, arrel d'això, després d'un temps de reflexió, estic avui al seminari.

Hola, sóc el **Sergio Adán**, sóc un jove de 25 anys del Masnou, després d'haver estudiat matemàtiques, he entrat al seminari, porto ja uns anys col·laborant a la comunitat parroquial del Masnou, on he fet de catequista i de monitor d'esplai.

El meu nom és **Pablo Pich-Aguilera**, tinc 23 anys i he entrat al Seminari perquè vull respondre generosament a la crida que Déu m'ha fet i viure al seu servei i al dels germans.

Hola, em dic **Francesc Xavier Lucena**, durant el batxillerat escolar vaig sentir la crida de Déu i, complint els divuit anys entro al Seminari Conciliar de Barcelona. Sóc gracienc i ara col·laboro en la parròquia de la Concepció de Barcelona.

Sóc l'**Andreu Figueras**, nascut a Barcelona l'any 1986. Tinc una trajectoria fora de Barcelona: he estat a València, Salamanca, Madrid, Roma i ara al Seminari de Barcelona. Crec que Déu m'ha cridat a la vida sacerdotal i ho faig amb una gran joia de seguir les petjades del Messies.

Sóc l'**Antoni Vidal**. He nascut i he estudiat a Barcelona. Després vaig començar ADE a Pamplona. En resposta a la crida de Déu he emprès aquest camí per discernir la seva voluntat.

Hola! Sóc en **Carlos Bosch**, tinc 21 anys. Després d'uns anys de dir-li que no al Senyor, m'ha donat la força per decidir-me a seguir-lo de més a prop i aquest any he entrat al Seminari, amb molta il·lusió i molt agraït.

Soy **Petro Plashkin**, de la parroquia ucraniana de rito bizantino de Barcelona. Tengo 18 años y vengo del Seminario Menor de Barcelona. Nací en Ucrania en una ciudad llamada Sokal. Vine con mi familia a España con 8 años. A los 14 años entré en el Seminario Menor, donde descubrí que el Señor me llama a seguirlo en el ministerio sacerdotal.

Em dic **Jason Delgado**, tinc 20 anys i vaig néixer a Minsk (Bielorússia). Per diverses situacions personals, on vaig contemplar l'acció de Déu, i pel meu desig de conèixer-lo més profundament vaig decidir entrar al Seminari i discernir si realment Déu em crida al servei dels germans.

Déu vos guard! Sóc en **Joan Francesc Cortès i Ribot** i sóc natural de Mallorca. Vaig venir a Barcelona ja fa cinc anys per acabar la carrera d'orgue, i en fa tres que vaig decidir escoltar la veu del Senyor. Acabats els estudis, vull entregar la meua vida a Déu. Col·laboro a la Parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat.

Conferència sobre els Cristians perseguits

A càrrec del Pare Manuel Nin, osb.

El passat 1 d'octubre vam assistir a la conferència del Pare Manel Nin sobre la situació de les esglésies cristianes al Pròxim Orient avui. Es tractava d'un acte organitzat per la Fundació Joan Maragall i es va dur a terme a l'Auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna. Hi foren presents el president de la fundació, el Dr. Josep M. Carbonell, que es va encarregar de la presentació de l'esdeveniment; i el pensador Antoni Puigverd, que es va encarregar de presentar el ponent.

El Pare Manel Nin és un monjo benedictí de Montserrat, actualment rector del Col·legi Grec de Roma i Arximandrita. A més és un expert en siríac i en els pares del desert. La ponència es va desenvolupar a partir d'un article publicat per ell el 30 de juliol a *L'Osservatore Romano*, sota el títol: *Il martirio dell'indifferenza (El martiri de la indiferència)*. La seva redacció va ser una reacció del monjo benedictí "a una indiferència, a un ensopiment de l'Occident en general envers un drama que s'estava consumant a l'Iraq, i que continua consumant-s'hi a tants altres llocs". La finalitat del Pare Nin era realitzar una presentació històrica i vivencial de la situació d'una sèrie d'esglésies que van néixer i han crescut al Pròxim Orient fa quasi dos mil anys (al segle II ja hi havia cristians a Síria, Terra Santa i Egipte); i presentar la seva situació dramàtica de sofriment, persecució, destrucció i mort. Una situació on el patrimoni artístic, cultural i literari de més de dos mil anys d'història és destruït.

El més colpidor de l'acte va ser el to testimonial de caràcter vivencial-actual que el monjo de Montserrat va oferir a partir de la seva experiència a Síria (Maaloula) i a l'Iraq. Un testimoni per fer present "el drama dels cristians del Pròxim Orient, no per a propo-

sar o donar solucions, sinó per evitar caure en la indiferència envers un drama que ens toca segurament de prop". Ens va explicar que en indrets que han estat des de sempre pacífics, tolerants, dialogants, portadors de pau; avui es veuen exposats a una veritable persecució, a conversions forçades, a tortures, mort i martiri. Es tracta de la pèrdua de vides humanes martiritzades de manera molt violenta a causa de la fe en Crist; així com de l'extermini també de musulmans que estan en contra de la violència i persecució contra els cristians, i són, per aquest motiu, considerats infidels.

La principal font de persecució és l'extremisme islàmic, grups que tenen com a objectiu fer del Pròxim Orient una regió exclusivament islàmica. Les dades són esferidores: prenent com a exemple l'Iraq, al començament dels anys 90 hi havia cap a 1.200.000 cristians; el 2013 se'n contaven uns 330.000 i a finals de 2014 quasi uns 200.000. Hi ha el risc de desaparició de comunitats cristianes on encara avui es resa el Pare Nostre amb les paraules que el mateix Jesús va ensenyar als seus deixebles. Diversos patriarques denuncien la indiferència que el món d'occident presenta davant d'aquest conflicte. Reclamen el cessament de la venda d'armes als terroristes com a via de solució. Un d'ells, però, remarca que "la primera cosa que cal fer és consolar els qui pateixen i tenen por". Així ho fan els preveres iraquians que romanen al costat de la gent consolant-la, ajudant-la a tenir paciència i a no perdre l'esperança; realitzant celebracions litúrgiques, catequesi, i activitats socials i de caritat. Sense dubte un testimoni exemplar, en especial,

Un moment de la conferència

per als qui ens preparem per esdevenir en un futur preveres.

Tampoc és la intenció d'aquest article aportar una solució al conflicte, sinó poder ser un ressò de la veu del Pare Nin, així com dels cristians perseguits, que clamen enfront de la indiferència del món. La nostra contribució pot ésser restar atents a aquest clam, fer-lo nostre i esdevenir noves veus que reclamin justícia i pau per als nostres germans de l'Orient. Com a cristians, el millor que podem oferir és la nostra pregària càlida, sincera i compromesa; perquè el Senyor que va acompanyar el seu Poble durant tota la història de salvació, no deixi avui deseparats als seus fills de l'Orient.

"Accepta, Senyor nostre, aquesta ofrena pacífica, les nostres terres devastades, reconstrueix les esglésies incendiades, per tal que hi sigui coronat el Senyor de la pau. Beneït Aquell que ho va fer i que ho pot fer." Aquesta és la Pregària de St.Efrem (pare de l'Església del s.IV), que el Pare Nin va fer al final de la ponència.

Xavier Montané
1R DE FILOSOFIA

Seminari Menor

Experiència del Seminari Menor en família

El divendres comencem la trobada amb un recés a la capella del Seminari (una reflexió i un temps de silenci) i tot seguit celebrem l'Eucaristia. A continuació sopem junts i compartim les inquietuds que cadascú porta en el seu cor. Acabat el sopar tenim un temps lliure i acabem la jornada amb la pregària de Completes. El dissabte iniciem el dia amb la pregària de Laudes i després d'esmorzar comencem l'esport (normalment juguem a fútbol). A continuació estudiem junts fins a les 13'30h, que celebrem l'Eucaristia. Havent dinat, tenim un temps lliure i, abans de començar la segona jornada, d'estudi resem junts el Rosari. Després de l'estudi ens reunim per a la catequesi vocacional, en la qual es tracta de respondre les inquietuds que els nois tenen, entorn d'un tema concret. Aquest curs hem seguit la lectura de la vida dels sants. Acabada la catequesi, resem Vespres i a continuació tenim una espai lúdic (al Nadal sortim a visitar els pessebres de la parròquia de Betlem i aprofitem per muntar el pessebre al Seminari Menor. En les últimes trobades hem vist pel·lícules, que donen lloc al diàleg). Havent sopat, tenim un temps lliure i acabem amb el rès de Completes. El diumenge, després de la pregària de Laudes, esmorzem i comença la trobada amb el grup Samuel. Una de les sortides que vam fer amb el grup Samuel va ser al Coto de Llorens de la Mar i ens vam sumar per a ajudar en

Visita del Seminari Menor en família i el Grup Samuel a la Catedral de Barcelona

el que les germanes ens demanessin: donar de menjar als malalts, fer-los companyia i ajudar a la cuina. La peculiaritat d'aquestes trobades és que els nois que vénen al Seminari menor en família tenen moltes inquietuds sobre la vocació al sacerdoci. En aquestes trobades, tractem d'acompanyar aquestes inquietuds per si algun d'ells es planteja d'entrar al Seminari Menor intern. La veritat és que aquesta experiència, ha despertat en tots la il·lusió d'anar al fons de la necessitat que cadascú té.

Trobada d'Escolans

Aquesta trobada pretén reunir tots els escolans que ajuden en les diferents parròquies de l'Arquebisbat de Barcelona, perquè es coneguin entre ells, i donar-los una oportunitat única per a conèixer el Seminari, on es formen aquells que intueixen que el Senyor els crida per a ser sacerdots. En aquesta jornada, l'activitat que es

Escolans i el Grup Samuel a Sant Vicenç dels Horts

Trobada d'escolans al Seminari

va dur a terme es va centrar al voltant de Sant Tarcisi, un noi (jove com ells) que va donar la seva vida per ajudar els seus germans cristians. A la pàgina web de la diòcesi de Barcelona podeu gaudir d'un vídeo en el qual es mostren les proves de la gimcana que van fer. Una vegada acabada l'activitat, la diversió es va convertir en reflexió per a tots els nens, els quals es van reunir a la capella per celebrar junts l'Eucaristia. La jornada va finalitzar amb

un menjar fratern amb els seminaristes, els escolans i alguns sacerdots que van estar a la trobada. D'aquesta trobada, ens agradaria ressaltar com els escolans van poder passar un dia de diversió, entorn de l'exemple de sant Tarcisi. Ho ressaltem, ja que en aquest curs, al Seminari Menor, hem seguit l'exemple dels diferents sants (sobretot els més joves) que ens han mostrat que la santedat és una crida per a tots. Hem pogut descobrir, a través de l'exemple dels sants, que la crida del Senyor

omple totalment la vida, que l'abraça íntegrament. Agraïm la col·laboració dels seminaristes majors, que han fet possible que aquesta trobada hagi sortit molt bé. A tots ells sel's veia contents, amb aquella alegria que és reflex de la vida dels sants.

Grup de la trobada d'escolans

Mn. José Fernando Campoverde
FORMADOR DEL SEMINARI MENOR

Cinefòrum

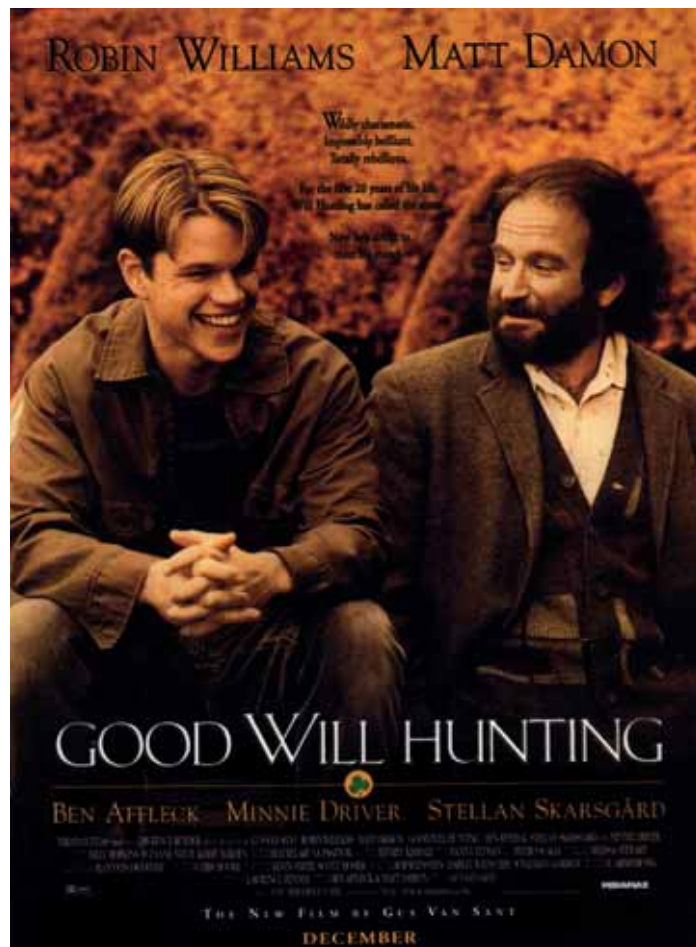
El indomable Will Hunting

Amb el propòsit de fomentar la cultura, de fer germanor, de passar una bona estona i d'aprofundir diferents aspectes de la vida, una de les activitats de la comunitat de Sant Josep Oriol és la de fer un cinefòrum els divendres havent sopat. Ens reunim els companys per veure una pel·lícula i després comentem què ens ha semblat i en traiem algunes conclusions.

Així, doncs, el passat octubre vam veure *El indomable Will Hunting*, una pel·lícula de 1997 que tracta diferents temes com ara els traumes familiars, el valor de l'amistat, la sinceritat a les relacions humanes...

En Will (Matt Damon) és un noi jove i violent que arrossega el trauma d'una dura infància. Cert dia, un professor de la universitat on renta els terres s'adona que és un geni de les matemàtiques i intenta ajudar-lo. Però hi ha un problema: en Will és un noi difícil i necessita tractament psicològic. A causa del seu mal caràcter, va cremant a tots els experts que el tracten fins que arriba a mans del Dr. McGuire (Robin Williams), un psicòleg vidu que, amb infinita paciència, el va tractant i l'ajuda a canviar la perspectiva de la vida.

Un dels aspectes que vam comentar de la pel·lícula és la necessitat de les relacions humanes. En Will és un noi que està estancat. Ha patit molt durant la seva vida i té por a patir més, per això és incapaç d'estimar ningú i només deixa entrar a la seva vida els seus amics de la infància, els quals son un gran suport per a ell. Poc a poc va perdent la por a estimar i a obrir-se als altres gràcies al Dr. McGuire, qui li fa veure clar que "necessitem persones que ampliin la nostra visió de les coses" i li proposa "atrevir-se a estimar algú més que a nosaltres mateixos". I és que gràcies a les relacions amb altres persones ens obrim a la vida i sortim del nostre propi món. Vam comentar, també, que aquesta és la manera d'avançar en el camí de la vida, ja que és per a tots una necessitat fonamental ser acompanyats amb paciència i estima a través de les diferents circumstàncies que la vida ens presenta.

A la pel·lícula també se'ns planteja el problema de si cal o no respondre a les qualitats que hem rebut. En Will ha nascut amb una intel·ligència extraordinària i ell es dedica a netejar terres i fer de paleta que, com diu, "és una feina honesta". Llavors, el seu millor amic li fa veure que si ha rebut un do, ha de respondre a ell. I aquí el tema és que rebre una qualitat és rebre una responsabilitat, que en primer lloc ens ha de portar a donar gràcies i després a sentir el deure de treure'n fruit per a Déu i per als altres. No hem de fer com el servent dolent i gandul de la paràbola dels talents que "va tenir por i va amagar a terra el seu talent" (Mt 25, 25).

Carlos Bosch
CURS PROPEDÈUTIC

Llibrefòrum

Barrabás, de Pär Lagerkvist

Durant aquest primer trimestre del curs uns quants seminaristes hem llegit l'obra *Barrabás*, de l'escriptor suec i Premi Nobel Pär Lagerkvist. Es tracta d'una obra de ficció en la que el protagonista principal és aquell que Pilat va alliberar el primer Divendres Sant de la història, evitant així la mort en creu, que va recaure en Jesús de Natzaret. El relat comença precisament amb l'escena de la crucifixió. Barrabás la contempla de lluny estant, sense entendre, sense comprendre massa bé què es el que està passant. L'única cosa que té clara és que ell és qui hauria d'estar clavat a la creu; però en comptes d'ell hi ha un jueu que es veu a simple vista que és innocent, independentment de quina sigui l'acusació que l'ha portat a la pena més cruel i vergonyosa de l'Imperi Romà.

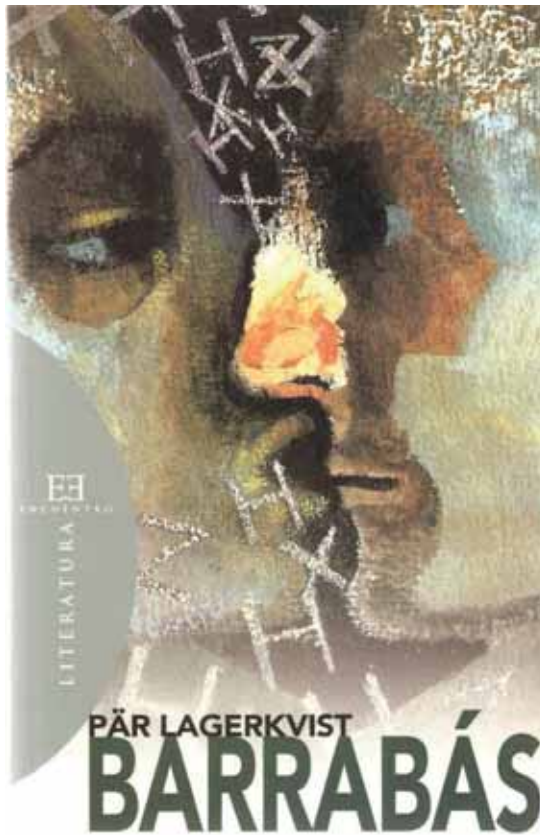
L'encontre amb el crucificat el marcarà per tota la vida. Quan Barrabás es reuneix amb els seus companys bandolers, aquests el troben estrany, diferent, com si hagués perdut el seu lideratge i empena dels que sempre feia gala. Intenta estar a prop dels deixebles de Jesús. Barrabás vol saber qui era el crucificat, què deia, per què el seguien els seus deixebles. Aquestes preguntes son les que ara rondan el seu cor. No sap per què, però tot ell està afectat per la presència del crucificat; ser testimoni de la crucifixió ha marcat a foc una separació clara i diàfana a la seva vida. Arrossegat per aquesta novetat, un dia, senzillament, desapareix i els seus companys no en tornen a saber res més d'ell.

La narració continua amb un Barrabás envellit, esclau a les mines, on hi ha una completa foscor tant de dia com de nit. Mai se surt de la mina; quan un entra, només en pot sortir quan és mort. Barrabás treballa en aquest abisme encadenat a un altre esclau anomenat Sahak. Aquest company de fatigues resulta que és cristià i porta el nom

de Jesús escrit al revers de la seva placa d'esclau. Barrabás l'escolta i acaba pregant amb ell i gravant-se també el nom de Jesús a la seva placa. Aconsegueixen sortir de la mina gràcies a un guàrdia que els sent parlar del jueu crucificat, per qui el seu cap té tant interès. Un cop davant el romà, Sahak afirma que creu en Jesucrist i per això és crucificat. Barrabás, en canvi, diu que no hi creu i salva la vida.

Durant tot el llibre, Barrabás es debat entre la fe i la increença, entre la llum i les tenebres. Es pot apreciar la tensió constant que hi ha al seu cor; per una banda sembla que vulgui creure, però per l'altra planeja sobre ell un dubte constant. Lagerkvist aconsegueix així crear una atmosfera en la qual es percep el debat de l'home entre l'adhesió a Crist i el seu rebuig. Barrabás acaba morint crucificat, ja que un cop arriba a Roma amb el seu nou amo, ajuda a cremar la ciutat pensant fer així un favor als cristians, que són acusats d'iniciar l'incendi. Abans de morir clava els seus ulls a les tenebres i repeteix unes paraules que no ens són desconegudes: "A tu encomano el meu esperit". No sabem si ho diu a les tenebres o a Aquell que viu més enllà de la tenebra. En tot cas, Barrabás ens mostra les dimensions de la lluita de la fe, de la fe que

vol creure i de la fe que és amenaçada pel pensament dominant. Nosaltres també estem en la pell de Barrabás; també hem de decidir si Crist ho és tot en la nostra vida, o bé és no res.

Mn. Miquel Ramón
FORMADOR

Recés a Tiana

Predicat pel P. Agustí Borrell, ocd.

Commemorant, aquest any, el cinquè centenari del naixement de santa Teresa de Jesús, els recessos espirituals d'aquest curs van encaminats vers el coneixement de la doctrina que aquesta santa doctora de l'Església féu sobre l'oració. Per això, durant tot aquest any resseguirem la vida i les obres de la mare reformadora de l'orde del Carmel i fundadora de les Carmelites Descalces.

Fou així com el passat 8 de novembre, el P. Agustí Borrell, ocd., ens introduí al *Libro de la Vida*, donant-nos una sèrie de pautes a l'hora de llegir aquesta autobiografia que, potser, no vol relatar tant una successió de fets històrics com l'itinerari de la Història de Salvació per la seva pròpia vida.

Llegint aquesta gran obra, podem veure com santa Teresa ens vol mostrar i endinsar en el camí d'oració fins al punt d'arribar a percebre com la Providència contínua de Déu al llarg de la nostra existència ens porta a cantar les misericòrdies de Déu, és a dir, les gràcies rebudes d'Ell. Per això, si agafem aquest text com si d'una autobiografia es tractés, segurament seria un llibre que, independentment del seu lèxic ple d'arcaïsmes, se'ns cauria de les mans, però, si ens deixem conduir per la Mestra d'oració, comprendrem quin objectiu ens

vol mostrar rellegant la nostra història rere el vel d'una mirada salvífica que Déu va conduint.

D'aquesta manera, el P. Borrell, ens descriuí quatre línies de fons que es veuen en el *Libro de la Vida*: 1) Llegir la pròpia vida a la llum de Déu, és a dir, preguntar-nos quina presència de Déu veiem a diari; 2) Cantar les misericòrdies del Senyor, descobrint l'actuació amorosa de Déu en nosaltres que ens porta a viure en pregària permanent; 3) Reconèixer l'influx d'altres persones que ens volen ajudar en aquest camí personal (familiars, sacerdots, confessors,...) i saber-se deixar acompanyar per bons exemples; 4) Per últim, saber escollir bones lectures, bons llibres, ja que santa Teresa dóna molta importància a la bona formació amb bons llibres.

Emprenent aquest camí de pregària, veurem també que no són tot flors i violes, sinó que sovint es presenta com un camí àrid i feixuc, però que si perseverem, mentre avancem, se'ns farà menys difícil tot i que l'exigència a una vida més santa anirà incrementant-se. Per això, cal evitar les temptacions que se'ns presenten en seguir aquest viarany, com poden ser la falta de confiança en un mateix, el desig que tots siguin molt espirituals, veure en l'altre pecats i penes, etc.; ja que són impediments en aquest cant permanent de les misericòrdies rebudes del Senyor.

Agraïm, doncs, al P. Agustí Borrell, la seva introducció i meditació a través del *Libro de la Vida* de santa Teresa de Jesús; i a les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors que ens acolliren a la seva Casa d'Espiritualitat a Tiana.

Pregària davant el Santíssim

Alberto Moreno-Palancas
4T TEOLOGIA

Sortida a Poblet

Ruta del Císter

Com és costum, els seminaristes que comencen el seu període de formació sacerdotal tenen diverses sortides a diferents llocs de Barcelona o els seus voltants, que als ajuden a enriquir molt el seu coneixement sobre la història, la cultura i la vida cristiana d'aquests llocs. Una d'aquestes visites que es realitzen durant el curs és la sortida a alguns llocs de la ruta del Císter. Els llocs que vam visitar van ser els següents: Santes Creus, Poblet, Scala Dei, el santuari de la Mare de Déu de la Serra i les esglésies de Santa Maria i Sant Miquel a Montblanc, i el Santuari de Loreto a Ulldemolins.

Santes Creus va ser el primer lloc de la ruta del Císter que vam visitar. Allà es troba un monestir que actualment està en desús, aprofitat per la Generalitat de Catalunya, que ha fet possible que es pogués visitar. Una part de la visita la vam fer mitjançant un audiovisual molt ben fet, i l'altra part va ser amb Mn. Serra com a guia. A continuació vam visitar Montblanc, molt conegut per la cultura catalana, ja que és el lloc on la tradició diu que sant Jordi va matar el drac. En aquesta localitat també hi vam veure altres coses que tenen el seu significat per als habitants del lloc, com són les esglésies de Sant Miquel, de la qual en cal destacar la teulada, que presenta totes les bigues decorades amb cares, motius històrics i religiosos (des d'escuts i records de batalles amb dracs, dimonis i sirenes); i la de Santa Maria (parròquia), de la qual cal destacar que té l'orgue més antic de Catalunya. També vam visitar el santuari de la Mare de Déu de la Serra, un lloc en què antigament es trobava un convent claretià i on ara hi té la seva seu el Seminari del Poble de Déu. Amb ells vam passar la major part del temps de la visita, vam celebrar junts l'Eucaristia, i després vam gaudir d'un dinar en el qual cadascú va compartir amb els altres la seva vocació, aquella crida que ha sentit del Senyor.

El segon lloc, on vam passar dues nits, va ser el monestir de Poblet. La pregària dels monjos és tota

cantada i conté més salms que els que habitualment recitem al Seminari. El moment que més voldria destacar, relacionat amb la pregària, són les completes, on es prega amb els llums apagats i els salms es resen de memòria. També, a part de rebre un coneixement més profund del monestir, gràcies a un monjo que ens va fer una visita guiada molt bona, voldria destacar el moment de diàleg que vam tenir amb el Pare Abat, on ens va remarcar diferents aspectes que caldria tenir en compte, sobretot la necessitat d'estar en silenci, el temps de pregària i la col·laboració entre els capellans. També vam estar parlant amb el Prior sobre la vocació.

L'últim dia, abans de retornar al Seminari, vam visitar la cartoixa de Scala Dei on, després de la desamortització de Mendizábal, els monjos van haver de fugir a França i els habitants de Poblet van saquejar i cremar el convent, però actualment la Generalitat de Catalunya l'ha fet un punt turístic i ha restaurat algunes parts del monestir perquè els visitants el puguin veure. I per últim, vam visitar el poble anomenat Ulldemolins, on vam veure dues parròquies. El que més impressió em va causar va ser l'interior de l'església de la Mare de Déu de Loreto, que està pintada amb diversos frescos d'art bizantí, és a dir amb icones.

Com a conclusió d'aquesta estada de tres dies de visita en la ruta de Císter voldria dir que hem rebut molts coneixements que ens seran molt útils en el nostre camí sacerdotal i també ens ha fet veure que el silenci i la pregària són elements indispensables per a una vida religiosa.

Petro Plashkin
CURS PROPEDÈUTIC

Curs sobre afectivitat

Orientació dels sentiments i les emocions

De nou el Seminari Major Interdiocesà va acollir el curs sobre educació en l'afectivitat i la sexualitat, al qual van assistir alguns seminaristes de les diòcesis catalanes. El curs va ser impartit pel matrimoni format pel Fernando del Castillo Palma i la Nieves Tomillo Noguero, ambdós llicenciats en Filosofia i Lletres i han estat professors. El Fernando és, a més, terapeuta de parella i família per la Universidad de Comillas, i la Nieves psicopedagoga per la mateixa Universitat. L'any 1992, aquest matrimoni, va deixar les seves ocupacions per fundar la O.N.G. *Fundación Solidaridad Humana* (www.fundacionsolidaridadhumana.org).

Actualment aquesta fundació, entre altres tasques, es dedica a impartir cursos i tallers de formació en Amor, Comunicació i Sexualitat Humana amb un enfocament humanista, sistèmic i cristià. Actualment, pels seus cursos ja hi han passat 200.000 alumnes d'entre 18-20 anys, universitaris, escoles de pares i famílies, formació de formadors, escoles de nuvis i matrimonis.

Tanmateix, en el nostre cas, ens han impartit un curs sobre educació en l'afectivitat i la sexualitat pensat especialment per a la formació de seminaristes i sacerdots. La veritat és que el curs m'ha sorprès des de bon començament; ha estat diferent dels cursos que havia rebut fins al ara. Aquest curs s'ha centrat concretament en mostrar

Seminaristes atenent a l'explicació

les eines per a poder educar la nostra afectivitat i, a la llarga, poder treballar aquest aspecte en la pastoral juvenil de les nostres parròquies i diòcesis.

Com a conclusió del curs, penso que en el que més m'ha ajudat ha estat a entendre que les emocions i els sentiments no es poden controlar, però que sí que es poden orientar. I aquesta ha de ser la tasca de cadascú de nosaltres, aprendre a acceptar els nostres sentiments sense reprimir-los ni somatitzar-los. D'aquesta manera, integrant els nostres sentiments, que, en principi nos són bons ni dolents, aquests poden ser un senyal que ens permeti d'aprofundir en nosaltres mateixos i arribar a conèixer les nostres necessitats.

Finalment, penso que aquesta educació personal i afectiva pot ser de gran ajut de cara a l'acompanyament de joves, que haurem de realitzar en un futur. Ja que la pròpia experiència personal ens pot ajudar a saber orientar aquells joves que se'ns apropin i donar-los els consells necessaris per a què es pugui donar en ells un veritable encontre amb la persona de Jesucrist.

El matrimoni que va impartir la sessió

Pep Roca
4T DE TEOLOGIA

Exercicis espirituals

Conèixer per reconèixer

Pensaments en els exercicis espirituals predicats pel P. Xavier Rodríguez, sj.
Santuari del Miracle, 1-7 de febrer de 2015.

El camí, en el seu tram final, és ple de corbes i fosc del tot. No hi ha enllumenat i el sol s'ha post. Tampoc es veuen habitatges. S'intueixen camps, potser treballats. Fosc i silenci. Un entorn que tal vegada dibuixa el que hem de trobar aquests dies al Santuari del Miracle; silenci per escoltar les prèdiques, per escoltar el nostre cor. Per descobrir llum que il·lumini el nostre discerniment.

Perquè la pregària funcioni, ha de posar en joc tot el que pretenem: projectes, desitjos, propòsits ... La pregària no pot relliscar com la pluja sobre un paraguai. Ens ha d'amarar per, d'aquesta manera, reorganitzar el nostre món interior, purificar la memòria, la voluntat, els sentiments.

Per fer front a la primera nit, el nostre predicador ens proposa presentar al Senyor aquest disseny: "Senyor, ajudeu-me a posar-me davant vostre per fer la vostra voluntat".

Celebrem la Candelera en un dia fred i assolellat. Llum per celebrar aquesta festa de llum. Llum per prendre consciència de nosaltres mateixos i de tot el que puguem rebre: Déu parla en qualsevol moment. "Senyor, que tota la meua persona estigui a la teua disposició".

Déu és amor i, com a tal, ha de sortir de si mateix. Crea la humanitat i, perquè es compleixi el cicle, la humanitat ha de retornar-li amor. Però els homes

trenquem el projecte de Déu, la seva il·lusió personal i universal. Resposta: Déu es fa present en el món per salvar-lo. Déu és sempre fidel i continua refent la seva Aliança.

Les hores van passant al Miracle. El dia transcorre en un silenci amarat de la saviesa de la predicació, de la litúrgia, la pregària i la contemplació. I, en arribar el capvespre, les veus dels monjos ens aproximem, encara més, a Déu.

Un matí arriba la neu i és com si la llum, a l'exterior, es multipliqués. Es podria dir que la neu reflecteix el que està passant en el nostre interior.

Anem recurrent l'estret camí que separa la desolació de la consolació. És un camí d'estat de vigília, de presa de consciència, d'experiència de Déu. Un camí que no té mai una meta immediata. No creguem mai que tot està resolt: seria el principi d'una nova desolació. No estem sols; Jesús va al capdavant. Seguim-lo, seduïts no només pel seu projecte sinó també pel seu estil. Sovint hi ha ambigüitat en el nostre seguiment del Crist. A la ruptura no s'hi arriba de cop, sinó després d'un procés: petites concessions, petites justificacions. Lentament ens habituem al mal fins acomodar-nos a ell. Davant Crist posat en creu, hem de prendre consciència del nostre procés que, a poc a poc, s'ha convertit en cadena que ens lliga al mal. El sí que vaig donar un dia, s'ha anat diluint? Un prevere ha de ser líder i això no s'aconsegueix fent

El Miracle tot nevat

només el que està establert. Deixem-nos impregnar per la gràcia de Déu.

Jesús em coneix, m'estima, em perdona, em crida i m'envia a col·laborar amb Ell. Som argila en mans del terrissaire. La nostra comesa és mantenir l'argila humida, mal·leable. Es tractaria de reformular el sí amb més maduresa que aquell que vam donar temps enrere per primera vegada. No és un acte sinó una actitud: la conversió.

El vent s'emporta, a poc a poc, la neu que va quedar en els arbres. També la predicació, l'oració i la meditació aixequen la neu que cobreix els nostres dubtes. Discernir i prendre decisions, demanant ajuda quan calgui. I en prendre una opció, què em provoca? Pau? Sentiment d'allò que Déu em mana? Deixem reposar la decisió abans d'executar-la, que el Senyor la confirmi. I aleshores endavant... o enrere.

Cinquè dia d'exercicis. Hem anat caminant per un recorregut al llarg del nostre procés vocacional que per uns comença, que per altres està ja molt avançat. Hem buscat llum per il·luminar els nostres racons obscurs, de la mà del nostre predicador, amb la guia del Nou Testament i amb la complicitat de la natura que ens envolta i que, es diria, s'ha anat manifestant cada dia com un reflex del nostre treball interior.

La fe és raonable però no demostrable. Per reconèixer cal conèixer. Però la fe és Esperit, és un regal. L'Esperit dóna vida a la nova creació, a l'"home nou". Fa Crist viu avui, en la història d'avui i de sempre. La vida cristiana, gràcies a l'Esperit, pot ser fidel i creativa al mateix temps.

El temps d'exercicis, per aquesta vegada, s'ha acabat. La Mare de Déu del Miracle ens mira mentre celebrem aquesta última eucaristia amb els monjos. Tornem al seminari; ja no estem en silenci. Parlem de tot entre tots i, no obstant això, cada un guarda dins seu allò que s'ha obrat al llarg d'aquests dies. Els camps que, quan vam arribar a les fosques, intuïem cultivats, certament ara, a plena llum, veiem que ho estan. I estan quallats de nous brots.

Jordi Salvany
3R. ISCREB

V Centenari

1515 · SANTA TERESA DE JESÚS · 2015

+
nada te turbe
nada te espante
todo le pasa
dios no se muda
la paciencia
todo lo alcanza
quien a dios tiene
nada le falta
lo dios basta
Teresa de Jesus

STJ
500

CATALUNYA - BALEARS